

zvuk, glas, riječ

rada ikeović

Milina indijskog koncerta pod golemom šarenom šatrom, slast zajedničkog užitka, sudjelovanja. Muzičar i slušaoci na istom su poslu, kako opisati tu situaciju toliko različitu od koncerta zapadne „ozbiljne“ muzike. Dhrupad, davorcionalna muzika, sastrija: učena prije nego klasična. Nije joj cilj zabava, već zanos, prenos, predanost. Onostranstvo. Muzičar ispituje raspoloženje slušalaca koji slobodno ulaze i izlaze, šetaju. Svira za njih, i kada im se najviše primakao tada je i najviše pri sebi . . . Zadovoljni Indijci sladołusci sjede „turski“ na prostirkama, čačkaju bose nožne prste, žvaču duhan, klate se u ritmu, otkucavaju dlanovima, čine one svoje tako neobične pokrete prstima (cijela im je gestikulacija, mimika, drugačija od naše), a kada su posebno ushićeni izvedbom, pomiču glavu u smjeru koji bismo mi protumačili kao „ne-ne-ne“ (koji znači obrnuto, potvrđivanje uz slanski užitak) i uživaju „va-va!“ Ovo „va-va“ dolazi na kraju nekih muzičkih fraza ili posebno virtuožnih zahvata, a takvima se naročito smatraju dijaloga među instrumentima koji se dopunjaju, dovikuju, čućore i došaptavaju u polumraku malog komornog orkestra (3–4 instrumenta): sarod i bubanj, ili vina i bubanj, ili glas i neko sviralo. Svirač ne može da prebire po žicama, pjevač je nemoćan bez podrške publike, bez njene reakcije i ohrabrenja koji odmah ulaze u sklop same izvedbe. Muzičar igra, u igravi, iz/igravi, odigrava i osloboda doživljaj publike. Tek to — prihvatanje slušača — legitimira i njegov doživljaj i daje izvedbi duhovnu dimenziju: njen je ključ u dijeljenju. Mela, muzički „vašar“, traje tri noći povodom Šivinog rođendana ili, svadbe (vjerojatnija verzija), velikog praznika Šivaratri — Šivina noć. Šiva je u svom milom ali i opasnom obličju apsolutni gospodar ovoga grada zalutalog na zemlju iz nekog drugog svijeta i vremena. Šatru je dao razapeti i festival organizirati (navodno) osironačeni benareski maharadža, i sam vrstan bubnjar. Maharadža živi u tužnoj tvrdavni na drugoj, na svetoj, obali Gange . . . Zbog kraljevske krvi, noblesse oblige, mora u nečemu da bude darežljiv. Ovaj je izabrao kulturu. Koncerti su besplatni. Osim samih muzičara i benareskih stranaca koji su svi ti zbog proučavanja nekog vida indijske tradicije, nema nikoga. Da nije stranaca, ne bi bilo publike. Narodu „učena“ muzika nije bliska, to je muzika viših kasta i klasa, obazovanih, do krajnosti pročišćena, rafinirana do duhovnosti.

Satra je razapeta na Tulsi Ghatu, na obali svete rijeke. Oko ponosi se digao vjetar i zalijulao šator kao veliku luku kao pero ladu. Jedna je žaba proskukala blizu mene, dijagonalno preko prostirki prema pozornici. Sveta je rijeka pustila svoj smrad.

Pjevac izvlači zvuke iz sebe kao ni, kao nevidljivi konac omotan oko najdonje jogističke čakre — kalema — u tijelu. Sjedi skrštenih nogu; noge mu u pjevanju nisu potrebne, poradanje glase, njegov talasasti, gluhi, kakkada unjkavi rast prema gore ne traži ni zalet, ni prostor ni silinu. Modulacije su nevjerojatne, kao i prelazi, u luku, ravnomerni, iz jednog tonaliteta u drugi, bez prekida. Žvuk ide, bez napora, od ispod pluća. Nema potrebe dizati glas. Ili, meni su najdraži oni koji ga ne dižu. Pjeva muklo, iz polusvijeta. Čuješ ga i kad je najtiši, kad mu je u glasu samo vjetar, a glasne žice ne trepere gotovo uopće. Kakva elegancija i suždržanost. Otmjeni i u držanju. Lijepo plemenito rafinirano bistro lice, obučen u muzičarsku košulju sitno izvezenu oko vrata. Glas plače kao otpuštena žica: va-va-, kaže moj susjed (sjela sam među profesore muzičke akademije, još i na mušku stranu). Dovikuju pjevaču. Va — va, kaže moj susjed, indijska je muzika iz srca, veli. A zapadna nije. Ali nije u pravu. Razlika je u tome što se potpuno drugačije nego zapadna osnova na feed-back iz vanjskog svijeta, i što je kružnog, povratnog pokreta, graciozno samodovoljna. Ništa im ne smeta, usred koncerta, usputno naštumavanje instrumenata, ugadanje i zavijajuće zatezanje žica; malo prekinut, uspore, izmijene neku riječ, kuckaju po keramičkim čepićima što preko užica utežu kožu, i nastavljuju. Šta je to muzička forma? Šta je muzika? Šta djelo? Obredni prinos. Prinos, svakako. Iz „srca“ može dolaziti svaka muzika, pa i zapadna. Ova je u tehnicu drukčija, a u umjetnosti je „tehnika“ bit stvari. A „srce“ drugoga, druge kulture, ionako ne razumijemo, pa ne možemo suditi.

Ovaj završava po nekoliko puta, nikako da završi. Svaki put kad nas zavede u pljesak krene pojačanim tonom i trijumfalno dalje. Va — va —.

Kada slušaš indijsku muziku, pogotovo vokalnu, postaje ti jasno zašto akasa (pro)nosti zvuk. Akasa je prostor-zrak. Zvuk se penje i širi osvajajući prostor-zrak. Mukao, pjevač nikada ne pušta glas (od sebe). Ne više, ne diže jačinu. Visina ili dubina zvuka jedan su red oznaka, a jačina ili slabost posve drugi. Na Zapadu često, danas u popu i rocku, ali također i ranije u ruskoj ili talijanskoj operi, visina tona ide s jačinom i pjevač se iz petnih žila napinje, nabreklog vrata. Indijski pjevač pjeva u se(be) sjedeci skrštenih nogu na sceni. Pjevanje nije ni u kakvoj vezi s kapacitetom pluća ovđe već samo s kontrolom disanja i krvotoka. Melodija se (-tema) postepeno uvodi od jednostavnije ka složenijoj i bogatijoj izvedbi, i time kao da se izvlači iz dna mora: alap. Pjevač vidno u zanosu. Glas ostaje mukao, jednoličan, nemetljiv. Nemetljivija je tamponska u pozadini. Pokreti ruku podsjećaju na plivanje, ronjenje, rastvaraju se u gustom prostoru. Poslije uvoda slijedi prava pjesma, ova je dhrupad u slavu Krišne. Uzlaz bubanj. Mali dečki od 2–3 godine, umjetnikov sin saznajem kasnije, strpljivo sluša. Glumi slušanje muzike po svim propisima. Dijalog između glasa i bubnja. Dva kraća komada na kraju, i raga za zalažak sunca, prigodna: pet sati je. Prostor je muzički. Muzika je prirodnja, premda kultivirana i živi u krošnji s pticama.

I nisu samo ptice, ima i drugih bića, a i ptice znaju same pokadšto štograd drugo biti. Ko li sve stanuje u njima što su drveću stanuju. Zov glica skoro je neprestan, danom se pronomi neumoran kotrljavajući se okrugao rururrurur, ali ispod glasa kao pozadina neke topline i neke stalnosti. Slično cvrčima u drugoj klimi u drugo doba, radi se zapravo o pozadinskom zvuku. Ne vidim ih nikad, znam samo da su manje od naših, gube se u masnom zelenilu debelog mangovskog hlađa. Ali zato majna — je li to on? — izgovara cijele rečenice i podiže ton kroz njih, a prije nego što je završio drugi (ili druga?) mu odgovara. Oi zviždi i doziva, i kad vas spazi kakkada izgleda pomalo i ljut: tresu mu se narančaste šljokice po licu, oko mu se zaokruži do fokusa „ma ţta mi pičaš?“, rep mu nestripljivo otkucava, pero mu se, sjajno, cakli. Papige, kao strijeli odlijeću u doljeću, nevidljive sakrivene istom bojom lišća. No čuje se poprilično njihov užlet, klepetav, a čuje se još više njihovo svadljivo kreštanje, prvo buđenje. Sedam-sesta, raka veliki napuhani vrapci, skakutavi i mrka pogleda, rado čepkaju po prašini

pod stablom. Vrapci i ne viđam. Ima li ih uopće ili su ih razjurili bogatiji rodaci? I vrane su na broju, a među njima jedna velika i elegantna skakuće na jednoj-i-ponozi, na desno se koljeno oslanja a kandžu joj nešto otkinulo. Je li mogao mungos? Je li nešto drugo? Često viđam mungosa kako šmugne u kuću i oko nje (jesu li to njegovi tragovi u kupatilu?). Možda vjeverica, pitoma i prugasta, koja nije nježna prema pticama (ali je manja od vrane)? Paun katkada doleti, glomazno i ružno klepetalo, uzaludno okato perje na tijelu kokoš-čurke. Potpuno neobičivano i nesinhronizirano, ima glas policijske pištaljke. I čuk me je posjetio, mali i bez repa, zabunom, dakako, zburjen u po bijela dana. Sjećam se da su mi u Delhiju vrapci ulazili u sobu, a jedan je, izopćen od ostalih, čak i duže kod mene odsjeo. No na ovu terasu ne dolaze. Zato imam guštera u kupatilu koji povremeno kokće i redovno me straši, a i miš me noću obilazi.

Ritam je neobavezani, otkucaji — kako im se prohtije. Mogu i ne moraju biti. Ritam sadrži jednu bitnu, konstitutivnu lukavost i nadaje se samo kao slučajan, može ga i ne moraš preuzeti. Ritam bježi i iskrada se, potom se vraća ali neobičano, ritam kao da neće do ritma da se proširi, jedra mu se pune tak postepeno u kružnim i povratnim, neiscrpnim potezima, ritam se vraća kao da ga neko-nešto-mi prisilno vraca na mjesto zločina, bježi i zaboravlja se, zaboravljanjem se i ispisuje iz sjećanja da bi nas na sebe podsjetio čim opet navre, tekuć, a kao tekuć i ispunja sve praznine, ulazi i obuhvaća i opet mu je teško umaći, vazda je prisutan, u svojoj nemetljivosti kao da je od drugog svijeta i kao da od drugačijeg pogleda zavisi. Sve što je tekuće živi u ritmu, ritam je otkucaj tekućeg živog žitkog tkiva-misli, onog koje je u vječnom stvaranju, nikad prikucano i završeno, nikad skamenjeno i nepomično. Ritam je tekuća forma, oblik u nastajanju, on je životni puls. On raste, traje, i opada, no on i izmiče, bježi, gubi se, nestaje, glumi ravnomjernost premda nikad ravnomjeran ne smije biti. Ritam sam sebe veselo otkucava premda može muklo da počne, može vratiti na svoje tegobe i glavobolje i sve ih izmenada odbacati kad hoće. Ritam je i zarazan, može nas uhvatiti u doticaju sa životinjom, može nas zahvatiti u svom stvaralačkom otkucaju. u Ritam se možemo uključiti ili mu se možeš suprotstaviti, sukobiti se i njim i slomiti ga, razlomiti, u druge ritmove, moguće je razuditi ga i umnožiti kada se on tome podaje, kao morske talase što se preko hridi dijele i putuju u različitim pravcima nakon zajedničkog prvobitnog poticaja. Ritam, koji vlada tekućim, ritam očrtava i kartu Indije, one velike, geografske, i one nevelike ili terminima veličine neodredive, intimne, unutarnje Indije. I planetarni i unutarnji kontinent Indije otkucavaju brojnim ritmovima, među kojima je i onaj što ih povezuje, posve individualni. Ritmovi monsuna opakuju obale potkontinenta i oplodjuju pustinje visoravni spržene suncem. Ritam hodočašća otkucava vrijeme Indije, obredno i sudbonosno, beskonačno ali u-sebe-se-vraćajuće. Ritam godišnjih doba, uvijek ostavlja neka izmena, neka napetost, nikad svo lišće na drveću, čak ni istom, ne promjeni i isti mah. I ritam proslava i ceremonija, festivala i božanskih rođendana i imendana redovno sam sebe izigrava odigravajući se, uspijevajući uvijek da događaj malo pomakne u nepravilnom, ali vjernom ženskom mjesecčevom kalendaru, kojim se rukovodi. Ritam se zatvara i otvara, uvijek ostavlajući odskrinuta mala vrata i prozore, zato što će kad-tad i gdje-gdje sam sebe prevršiti, i neumorno počinje priču ponavljanja uvijek ispočetka uvijek kao novu i neumornu. Svaki je ritual ponavljanje, svaka inicijacija, svako vjenčanje je već bilo il ē opet biti, kao i rođenje koje nam nikad nije prvo ni jedino, čak ni u jednom životu, a kamo li u ritmu mnogih življenja, kao i smrti nažalost uvijek tačne na dogovor i čak prijevremene, koje odgovaraju svom mračnom ritmu ne mareći za strahove, a strah je jedini uvijek nepodatakan ritmu. Strah je uvijek prvi i prije put premda prastari, u njemu ponavljanja nema, uvijek je jedinstven. Ritam života susreće i strah u neumitnosti ponovljenih smrти. Ali ritam, ritam nas uljuljuje u poznato i podnošljivo, u ceremoniju ponavljanja koja nas čini sudionikom, svejedno kolikostepenim, velikog životnog cirkusa, životnog (i smrtnog) kruga. Za ritam se hvatamo kao okvir u vremenu jer drugih koordinata nemamo, i ako nije ničeg drugog, tamo gdje nema vjerskih ceremonija koje ga odobravaju, pristajemo na prisege državnog vremena koje nam nameće državni ritam za dobro zajednice. Ovaj tmurniji, no u osnovi sličan, a u oba slučaja čovjeku podnošljiv samo ako dobrovoljno sudjeluje u iluziji ili stvarnom doživljaju da svoj ritam može i da mijenja, da ga i sam pronusi. Svako ima i svoj metronom, „svako najbolje zna vlastitu muziku, svako nosi svoj unutarnji kontinent i mjeri vlastite male lične pude, male rituale podnošenja života i smrti kroz njihovo predupređenje kroz insceniranje u svom unutarnjem scenariju svega što je bilo i što će još biti. Vlastiti ritam tad biva u korelaciji sa općim, svjetskim hodom planeta i važnih događaja, ali ima i intimnu dimenziju unutarnje autonomije u onoj mjeri u kojoj je svako od nas planeta i mikrokozmos istog sastava i gustoće kao sunčev sistemi ili atomska struktura najsitnjih čestica. Prostor nam je zacrtan ili ga očrtavamo upisujući tlocrt grada, kuće, gdje živimo: naše je da iz povezujemo. A ritam nam se nudi i moramo ga preuzeti da životu damo vremensku dimenziju, debljinu trajanja koju je palimpsest izgubio od tolikih brisanja, izgubivši dimenziju vremena upravo u vremenu samom tolikim prepisivanjem i upisivanjem da je postao imaginarni prostor bezvremenjer s vsevremenjem; zadržavanje tekuće prirode grada zahtijeva vraćanje i priznanje ritma bez kojeg nema života. I zato se ritam vraća, premda neobavezani, zato nam otkucava i mi ga odbrojavamo i obnavljamo ponavljajući ponavljanje ponavljanja da bismo sudjelovali u stvaranju kako bi nam sudjelovanje u razaranju i trpljenje raspada bilo podnošljivo. Ritam nas pronusi dalje, jamči nastavak onoga što možda nastavljanje ne zasljužuje, ali bez čijeg otkucavanja ne bismo ni mogli misliti kako je to nastavljanje ne zasluzeno ili suvišno. Ritam se načas u trajnoj vječnosti zaustavlja u podne i prekida, no upravo taj prekid otkucava jedan drugi, obuhvatniji, ritam.

Podne je mrtva tačka ritma. Podne je i njegov početak, allegro con fuoco ma non troppo, andante, forte, con fuoco, fortissimo. Podne je i zasljepljenost, zaglijujuća tišina, bjelina bljeska, crno nebo.

Zvuk se prinosi prostorom, akasa. Zvuk, glas, riječ. Prije ili izvan njega, „izvan“ prostora, riječi ni nema. Riječ se prinosi prostorom zato što ga stvara, glas otvara prostor. Da nije riječ koja ga rastvara, prostora ne bi bilo, da nije riječ koja (ga) dijeli na prije i poslije riječi, koja ga obilježava. Riječ je uporizuje u teatru svijeta. Prostor bi bio, da nema glasu, tek u-sebe-skupljeno-klupno-ničega, koncentracija nerazvijenih mogućnosti, neostvarenih. Kao i svijetlo, tako i zvuk „osvjetljjava“ prostor, daje mu dubinu, rasprostire ga. Prostor se pro-stire zajedno sa svojim zvukom. Zato i bje riječ na početku, vak, zato je riječ mogla biti stvoriteljica svega s tri četvrtine čak izvan prostora koji stvara („na nebū“) jer je prvo, jer sadrži svekoliko znanje (veda). Riječ stvara prostor pukim, samim samoizricanjem, ona je osnova i mogućnost čini i djelovanja jer ne samo što kazuje kako valja postupati već i rasprostire osnovu, prostor, po kojem se djelovati

može. Riječ je u suštini obredna, a i prostor je u biti obredni prostor. Riječ je mogućnost ponavljanja a život je sušto ponavljanje. Tlocrt hrana, tlocrt grada, tlocrt svijeta i kozmosa jezičke je prirode. Svijet je izrečen-i-sipisan. Obred i ponavljanje nemaju druge svrhe do li stvaranje prostora, i prostor se ostvaruje upravo ponavljanjem, preštampavanjem. Bitna je karakteristika prostora njegovog opetovanje, prostor je uvijek već negdje bio da bi se ponovio, nikad nije jedinstven, radi se uvijek iznova o kopijama, bilo da su ritualom potvrđene, bilo da nisu. Prostor snova, imaginarni prostor, iste je prirode, i između njega i egzistencijalnog prostora u tom pogledu nema razlike. Mantra stvara mjesto, u tvojoj glavi za sebe samu, ali i tvom prostoru za tebe, mantra uprostoruje suštinu i daje joj životnu dubinu. Čapa-čapa odražava njegovu ravnotežu, razapinje kon-

ce prema dalekim uglovima, plete mrežu. Mantra je i yantra, nema sumnje, i mandala, svakom zvuku odgovara po jedna koordinata u svakoj ravni, a ravnina ima mnogo, i tačke se mogu međusobno povezivati, prostor je usložnjem uglazbljen organiziran isplet isto kao i jezik, jednako dalek, bliz i neuhvativ. Stvari, događaji u prostoru nikad se ne zbijaju samo u jednoj njegovoj dimenziji i zato se uvijek mogu tumačiti na mnogo načina, iz raznih uglova, perspektiva je uvijek beskrajno mnogo kao i mogućih prostora-zvukovlja koji se uporedio prostoru, presijecaju, višestruko uzajamno uvijaju i rastvaraju i jedan drugoga zatvaraju. Iz svakog se mesta može započeti jedan svijet, svakom se riječju, čak svakom intonacijom ili uzdahom može progovoriti jedan jezik ili otvoriti novi prostor. „Ja“ se tada pojavljuje kao konvencija, kao mimikrija relativne orientacije, i samo prividno je jedinstveno, samo je naoko ekskluzivno i lažna je njegova pretencija u tome ako je ima. Zvuk je naravno prostorotvoran, a glas svjetotvoran tek pod uvjetom da „ja“ nije jedna, iako za jednoga samog to može biti, u ograničenju pogleda, zamračenju horizonta slabim dosegom zvuka. Zato je prostor uvijek ispunjen zvukom, zato se uho ne može zatvoriti kao oko, zato se glas uvijek čuje čak i kad se ne razumije a riječ ima tamo i gdje je najveća tišina iako ništa drugo, tamo sjedi, debelo rasprostrta, sama riječ „tišina“; tišina se ustalom itekako čuje njen je zvuk prodoran i ne opršta mada njen prostor može pustinja biti no i pustinja je prostor, dapače ogoljeli i učasno upadljiv prostor sam na sebe sveden koji se širi unedogled i pored toga što „sadržaja“ nema. Svaka nezgrapnost riječi svaka izgovorena glupost širi prazninu oko mene, osuđuje me na prostor jaza između mene i drugih, svaka besmislena izjava jasno mi daje do znanja da prostor pustinje oko mene raste, a praznina širi i svaka nemogućnost iskaza, svaka zapretenošć riječi koja me davai i udaljava iz svijeta, odstranjuje od mene druge i lišava me bar neke mogućnosti djelovanja jer je zaludna riječ već zauzela mjesto djelovanja samog. Riječ se uvijek iznova iskazuje kao zauzimanje teritorije, kao raspširovanje neke vrste moći, moje, tvoje ili tuđe, riječ je dakle kao prostor i moć nad nama i u nama, svete silnice upletene i nerazmirsivo isprepletene, sve bolno povezano s unutarnjim prostorom, adhyatma, našeg srca-misli. Riječ je i tijelu i mogućnost njegove percepcije, njegovog uživanja, bilo da se radi o tijelu grada, tijelu prirode ili tvom-mom tijelu, našim tjelesima, i masi ljudskog tijelovlja koje mili po gradu opisujući prostor života. Po zvuku-rijeciima prepoznaješ i gradili tijelo, kažeš „pazuh“ i počešće se po njemu, kažeš „koljeno“ i dodirneš mi koljeno, kažeš „prst“ i pružiš kažiprst, uvijek mašući u prostoru koji riječima uvijek orijentiraš. Kažeš „indigo“ i stavši indigo među dva lista, umnožiš papir, umnožiš tekst, udvojiš prostor. Riječ te okreće na onu ili ovu stranu, tamo ili amo u vremenu i mjestu, riječ je dakle orientacija, a orientacija dovoljan dokaz prostornost riječi. Kad čuješ šušanj ili pučanj, okrećeš glavu, potvrđuješ prostor, gradiš mjesto, definiraš svoju kotu. I sphot je stvaranje zvuka kao i stvaranje prostora sphot je zapravo zvuk-prostor sam, što znači mogućnost svijeta. U ovome, riječ je ponavljanje, u njemu vlada (možda) estetika identifikacije, mada je i estetika suprostavljanja u biti istog, jezičkog porijekla. Zvuk hoće da zamre u podne, kada je tišina zaglušujuća, kao visoki a nečujni ton ljetnih cvrčaka u zenitu.

pevanja psima

dragoslav babić

PRVO

Juče su ubili
psa pored mene,
ne znam ko,
samo sam čuo pučanj,
ne znam odakle,
i padoh i ja pored njega.
Čudno,
mrtav pas
misleći da su mene pogodili
diže se
i produži putem.

ČETVRTO

(psi koji su umirali u trećoj godini)

svi psi su umirali
u trećoj godini,
i ceo svet je odlazio
u trećoj godini,
i sve smrti su postojale
u trećoj godini,
psi su samo slučajno umirali
u trećoj godini.

PETO

(psi koji nikad nisu jeli)

Postoje.
Ja ih znam.
Psi koji nikad nisu jeli
I nisu ustvari pravi psi,
Toliko su mali
Da ih nikad ne bi prepoznali,
Ali postoje,
Ja in znam.
Kad ih poželite
dotaknite lagano
svoje oči.

broad-way

zoran marković

EHO / UHO

U ruži vetra
Miris—počinak
Rasprištire Eho

Jedna šibica — golotinja
Jedan talas — običaj

Eho su odvane boje
Eho je . . . , uho ponova
Eho je odjek
Godišnjih doba

Eho je uho tvog iščekivanja.

POLARIS

Otvorilo se krilo kaktusa —
— rascepilo se!

Eskimi se zgrevu kada ulove pumu.
Ona: gleda, kaže: „Vidi — mraz. . . .“

Zemlja se topi.
Eskimi vole svoje žene!

UTRILLO

Koliko kiše u maglenoj rosi još pospanih trava??!
Uzalud je hodati tiho.
Toliko me osmeha sluša u nekom svom budjenju i htenju
Kao kamen bačen u prozor da bi se ponovila zora.

ŠESTO

(psi koji su ličili na pauke)

Imali su velike usi,
tučne oči,
kratke noge,
tromo bi se vučki za ljudima
i uvek bi ih mogao pogladiti
po glavi,
bili su mirni
i ko tihu noć bi se
gradom provlačili.

SEDMO

(psi koji su jeli kamenje)

video sam pse
koji su jeli kamenje,
nikom nisam pričao,
iz dana u dan
sve su bili tromaviji,
stomaci su im se vukli
do zemlje,
većina ljudi
to nije primećivala.
u zadnje vreme su počeli
nestajati
uzalud.

OSMO

(psi koji su pričali)

imali su usta
i jezik,
i zube,
i šta je to
ostalo u ustima,
nerečeno, njihovim?

da su čutali
imali bi
mnogo više mogućnosti
da prezive.

JEDANAESTO

(pas koji je voleo cveće)

Ništa u ovoj pesmi
ne bi značila reč pas
da nema reči cveće,
vi ste sigurno
mnogo više očekivali
od ove pesme,
žao mi je.

CODA

Razvučeno do druge obale:
Memento mori je veter
U leđa.

Ja nisam crveni-čot-čokot
Ja sam plemenit-kalemars.

Ali,

Čemu stih ako te ubode bela-pčela
Ili ti veter prohujti pored čela.

DAY / SAY / MAY

Odavno je želim.

Baš takvu.

I želi me.

Zajubljuje me.

Nenavikavam se.

Voleo bih da potraje

U rečima

Kojima me

Ostavlja.